

# EU's nye regler for kriseramte banker dræber

15. december 2015 – En 68-årig italiensk pensionists selvmord i byen Civitavecchia, efter at han mistede hele sin opsparing gennem sin banks reduktion af gæld gennem bail-in (ekspropriering af kundernes indeståender), har rystet det italienske folk. Det har sat fokus på de brutale, nye EU-regler ved kriseramte banker, som træder i kraft i alle medlemslande den 1. januar 2016. Pensionistens bank var en af fire mindre, italienske banker, der havnede i krise og blev »rekonstrueret« af regeringen den 22. november 2015. Flere end 100.000 bankkunder mistede deres opsparing.

Italienernes ophidselse steg til kogepunktet, da det kom frem, at, mens almindelige bankkunder mistede deres livsopsparing, så fik store långivere og aktieejere forvarsel og kunne afvikle deres poster, der i visse tilfælde løb op i millioner.

Fra den 1. januar 2016 er alle EU-lande tvunget til at tilpasse sig de nye regler for bankrekonstruktion, indbefattet reduktion af bankens gæld (bail-in), for banker, der rammes af krise.

Reduktion af gæld er den bureaukratiske term for tyveri af bankkundernes midler. Men, som i tilfældet med rekonstruktionen af de fire, små italienske banker, der kun delvist tog de kundeindeståender, som EU-reglementet tillader, er dette et tveægget sværd. Denne bankredningsmetode kan snarere kæntré banksystemet end hjælpe det. Det var også, hvad LaRouche-bevægelsen og mange andre sagde, da Den europæiske Centralbank (ECB) og EU-kommissionen kom med forslaget til bankrekonstruktion. Vi advarede om, at det ville give bagslag og skabe større ustabilitet, da det ville sprede panik blandt bankkunderne, der ville løbe storm på bankerne ved det mindste tegn på krise og trække deres penge ud.

I tilfældet med de fire mindre, italienske banker, Banca Etruria, Banca Marche, Carichiati (Sparekassen Chieti) og Carife (Sparekassen Ferrara), blev bankrekonstruktionen gennemført ved en regeringsbeslutning. Dette hastværk viser, at regeringen forsøgte at få det afklaret før 1. januar, for at undgå at være tvunget til at anvende EU's nye reglement til reduktion af bankgælden. Regeringen kunne derfor gennemføre en delvis gældsreduktion. Indeståender på bankkonti blev ikke rørt, men aktier og obligationer i bankerne blev inddraget. Ca. 100.000 ejere af opprioriterede obligationer (subordinate bonds) med høj risiko, men også et højt afkast, mistede alle deres penge op til 750.000 euro. De fire banker vil blive likvideret og opdelt i fire brobanker og en 'dårlig bank' (en 'rygsæk' for dårlige lån). Bankredningen (bail-in) er på 3,5 mia. euro, der vil blive betalt af en bankhjælpefond, som er en indskudsgarantifond, der ejes af banksystemet.

Men denne indskudsgarantifond har ikke penge nok. Derfor skal tre storbanker, Unicredit, Intesa og UBI, stille op med penge, mod at regeringen giver de tre banker skattelettelser på i alt to mia. euro. Dette er blevet afsløret af forbrugerorganisationen Adusbef og betyder, at det er skatteborgerne og bankkunderne, der skal betale regningen.

De mennesker, der har investeret i de opprioriterede obligationer, var ikke ordentligt informeret og var ikke klar over, at deres værdipapirer var ligestillet med bankaktierne, og derfor omfattet af en gældsreduktion. Da det dernæst kom frem, at de større fisk gik fri, så vendte raseriet sig ikke alene mod bankerne, men også mod regeringen, der ledes af Matteo Renzi. Han blev endnu mere presset, da det desuden kom frem, at både hans minister Elena Maria Boschi og hans egen familie har nære bånd til ledelsen af en af de fire kriseramte banker.

Regeringen er nu blevet tvunget til at støtte oprettelsen af en parlamentarisk undersøgelse, som er velkommen, hvis den får en uvildig formand. Det, der er påkrævet, er en dristig og

uråd formand som Ferdinand Pecora, New Yorker-advokaten af italiensk herkomst, der var leder af den berømte amerikanske Senatskomité i 1933, som afslørede de mægtigste banker på Wall Street og banede vejen for Franklin Roosevelts finansreformer og genopbygningsprogrammet New Deal.[1] På lignende vis skulle den italienske undersøgelse kunne afsløre, hvordan bankerne har narret deres kunder, men også, hvordan de fire kriseramte banker er blevet lavet om til kasinoer og er gået konkurs. En sådan undersøgelse bør bevirke, at der genindføres regler for god bankpraksis og indskydergaranti gennem en bankopdelingslov (Glass-Steagall). Dette spørgsmål har i mange år ligget på bordet, hvor LaRouche-bevægelsen har ført en kampagne for bankopdeling[2] og direkte og indirekte har påvirket det italienske parlament, der har to kamre, således, at der nu foreligger seks (!) forskellige indstillinger til lovforslag om at indføre en bankopdeling.

Blandt initiativtagerne til disse lovforslag har både Marco Zanni og Alessandro Di Battista fra Femstjernebevægelsen i løbet af de seneste dage udtalt sig med krav om, at bankopdelingen nu må gennemføres for at beskytte bankkunderne! Zanni, der er medlem af Europaparlamentet, sagde her den 9. december, at forslaget om at indføre »en moderne Glass/Steagall-lov med en ren og tvungen opdeling af bankerne i traditionel lånevirkksomhed (kommerciel bankvirkksomhed) og så spekulativ investeringsbankaktivitet« nu er nødvendig for at »undgå en ny systemkrise«.

Alessandro Di Battista, medlem af parlamentet, genlancerede spørgsmålet om en bankopdeling i et TV-interview den 10. december:

– Lad os én gang for alle, sagde han, udskille kommercielle banker fra investeringsbanker, så en medborger kan vide, at, når han sætter penge ind i en bank, så er denne bank ikke indblandet i spekulationsvirkksomhed, spiller ikke på aktiemarkedet, men blot udsteder lån og bedriver normal bankvirkksomhed.

*Ovenstående artikel er skrevet af Ulf Sandmark, LaRouche-rörelsen i Sverige.*

[1] Se 16. sep. 2015: »Wall Street er bankerot, og Obama gennemtvinger ved magt et termonukleart Armageddon. Foregrib! FDR's Første 100 Dage«  
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=8147> Artiklen indeholder mange henvisninger til andre artikler på dansk.

[2] Se: Lyndon LaRouche: Fire Nye Love til USA's (og verdens) redning, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>